

Sygn. akt VI Ka 488/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Tomasz Skowron

Sędziowie SO Klara Łukaszewska

SR del do SO Jarosław Staszekiewicz (spr.)

Protokolant Małgorzata Pindral

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze D. K.

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2016 roku

sprawy **S. Z.** ur. (...) w L., s. F. i D. z domu S.

o wyrok łączny

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu

z dnia 8 lipca 2016 r. sygn. akt II K 157/16

I. uchyla zaskarżony wyrok wobec skazanego S. Z. i na podstawie art. 17§1 pkt 7 kpk postępowanie w sprawie umarza, obciążając kosztami postępowania Skarb Państwa,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. S. kwotę 147,60 zł w tym 27,60 zł podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony skazanego z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Sygnatura akt VI Ka 488/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Lubaniu z 8 lipca 2016 roku w sprawie II K 157/16:

- na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. połączono skazanemu S. Z. kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach II K 222/10 i II K 424/15 Sądu Rejonowego w Lubaniu i wymierzono mu karę łączną 5 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 574 k.p.k., pozostałe rozstrzygnięcia w połączonych wyrokach pozostawiono do odrębnego wykonania;

- na podstawie art. 577 k.p.k. w zw. z art. 63 § 1 k.k. zaliczono na poczet kary łącznej okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie II K 222/10 Sądu Rejonowego w Lubaniu od 17 IX 2014 roku do 8 VII 2016 roku;

- na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy prawo o adwokaturze zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. S. koszty nieopłaconej obrony z urzędu w kwocie 295,20 złotych, w tym podatek VAT w kwocie 55,20 złotych;

- na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 VI 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, zwolniono skazanego od ponoszenia kosztów sądowych i nie wymierzono mu opłaty.

Z wyrokiem tym nie zgodził się Prokurator Prokuratury Rejonowej w Lubaniu. Zarzucił obrazę art. 85 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z 20 II 2015 roku o zmianie ustawy – kodeks karny i niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku poz. 396) oraz art. 19 ustawy o zmianie ustawy – kodeks karny oraz niektórych innych ustaw poprzez ich błędną wykładnię polegającą na uznaniu, iż łączeniu w wyroku łącznym podlegają także kary orzeczone wyrokiem łącznym, jeżeli wyrok łączny został wydany po dniu 1 lipca 2015 roku, podczas gdy prawidłowa interpretacja art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 19 ustawy o zmianie ustawy – kodeks karny oraz niektórych innych ustaw prowadzi do wniosku, iż łączeniu na zasadzie art. 85 § 1 k.k. w brzmieniu po nowelizacji przeprowadzonej ustawą z 20 II 2015 roku o zmianie ustawy – kodeks karny i niektórych innych ustaw podlegają jedynie wyroki skazujące, jeżeli choćby jeden z nich został prawomocnie wydany po dniu 1 lipca 2015 roku. Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora zasługiwała na uwzględnienie zarówno, co do podniesionego zarzutu, jak i sformułowanego wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania. W uzasadnieniu orzeczenia sądu I instancji powołano się na art. 19 ustawy z 20 II 2015 roku o zmianie ustawy – kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, jako umożliwiający orzeczenie w niniejszej sprawie kary łącznej przy zastosowaniu przepisów kodeksu karnego obowiązujących od 1 VII 2015 roku. Przepis ten w ust. 1 stanowi, iż przepisów rozdziału IX ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Słusznie wywodzi apelujący, iż wspomniany przepis nie odnosi się do sytuacji, gdy po 30 VI 2016 roku uprawomocnił się jedynie wyrok łączny, gdyż nie jest to skazanie, o którym tam mowa. Wyrok łączny nie jest bowiem wyrokiem skazującym – nie stwierdza się w nim winy, nie rozstrzyga o odpowiedzialności za popełnienie przestępstwa. Oznacza to w niniejszej sprawie, że do orzekania o karze łącznej należało zastosować, na podstawie art. 19 ust. 1 ustawy z 20 II 2015 roku, wyłącznie przepisy w brzmieniu sprzed 1 VII 2015 roku, gdyż wszystkie wyroki skazujące S. Z. uprawomocniły się do 30 VI 2015 roku. Zgodzić się należy, iż w realiach tej sprawy nie można na podstawie poprzedniego stanu prawnego orzec nowej kary łącznej – czyny, których dotyczyły wyroki w sprawach II K 219/14 i II K 381/14 Sądu Rejonowego w Lubaniu popełniono w 2014 roku, już po wydaniu wyroku w sprawie II K 222/10 tego Sądu. Wszystkie te występkę nie pozostawały zatem w zbiegu, o którym była mowa w art. 85 § 1 k.k. w poprzednim brzmieniu.

Umknęło uwadze apelującego, iż w tej konfiguracji skazań i kar, orzeczonych wobec S. Z. rozstrzygano już w przedmiocie wydania wyroku łącznego – w sprawie II K 424/15 Sądu Rejonowego w Lubaniu. Art. 85 k.k. w brzmieniu sprzed 1 VII 2015 roku nie przewidywał możliwości objęcia karą łączną poprzednio orzeczonej kary łącznej, a więc rozważania przy wydawaniu zaskarżonego wyroku musiały dotyczyć, jak w sprawie II K 424/15, kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa skazanego. Wszystkie wyroki skazujące przeciwko skazanemu uprawomocniły się przed 1 VII 2015 roku, a więc, zgodnie z powołanym wcześniej art. 19 ust. 1 ustawy z 20 II 2015 roku, do orzekania o karze łącznej w tej poprzedniej sprawie zastosowano przepisy rozdziału IX kodeksu karnego w brzmieniu sprzed 1 VII 2015 roku. Skoro wyrok łączny w tej sprawie uprawomocnił się, to przy niezmienionej sytuacji faktycznej, powtórne rozstrzygnięcie w tym samym przedmiocie było niedopuszczalne. Wyrok łączny korzysta z powagi rzeczy osądzonej, jeżeli żadne z orzeczeń nie ulega zmianie po jego wydaniu i nie zapada nowy wyrok skazujący wobec tej samej osoby. Takie stanowisko wielokrotnie zajmował Sąd Najwyższy, między innymi w wyroku z 15 IV 2008 roku w sprawie II KK 28/08.

W realiach niniejszej sprawy wyrok sądu I instancji, przy wydawaniu którego należało zastosować przepisy kodeksu karnego w wersji sprzed 1 VII 2015 roku, dotyczył tej samej materii, co wyrok łączny w sprawie II K 424/15

Sądu Rejonowego w Lubaniu. Niedopuszczalne było zatem powtórne wyrokowanie w tej samej sprawie. Wniosek apelującego o uchylenie wyroku sądu rejonowego i umorzenie postępowania okazał się zasadny, choć podstawą do umorzenia procesu musiał być art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.

W tej sytuacji, zgodnie z art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 635 k.p.k. należało stwierdzić, iż koszty procesu ponosi Skarb Państwa. Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 V 1982 roku prawo o adwokaturze oraz § 4 ust. 1 i § 17 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądzone od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. S. kwotę 147,60 złotych, w tym 27,60 jako podatek VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony skazanego w postępowaniu odwoławczym

Klara Łukaszewska Tomasz Skowron Jarosław Staszekiewicz